

The background of the book cover is white, decorated with scattered pink petals and fine gold dust. The text is arranged vertically in the center.

Poslední

Host

dny

*Anna
McPartlinová*

Rabbit
Hayesové

Umírání přece není konec světa!

Anna McPartlinová
Poslední dny Rabbit Hayesové

Poslední

Anna McPartlinová

dny

Rabbit

Brno 2018

Hayesové

The Last Days of Rabbit Hayes

Copyright © 2014 by Anna McPartlin

Translation © Michaela Martinová, 2018

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2018 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-498-9 (PDF)

ISBN 978-80-7577-499-6 (ePUB)

ISBN 978-80-7577-500-9 (MobiPocket)

Drazí čtenáři,
při psaní této knihy jsem se nechala inspirovat svou zábavnou a kurážnou matkou, jednou skvělou kapelou a její tragickou ztrátou, semknutými a milujícími rodinami a přátelstvím, které přetrvá navěky.

Věnuji ji své tchyni a tchánovi, Terry a Donovi McPartlinovým, za jejich lásku, podporu, laskavost, moudrost a srdečnost. Napsala jsem ji na památku jedné rockové hvězdy a dvou milujících matek.

Doufám, že si čtení knihy užijete, stejně jako jsem si já užívala její psaní.

S nejsrdečnějšími pozdravy

Anna McPartlinová

Dnes mi diagnostikovali rakovinu prsu. Měla bych být vyděšená, ale místo toho mám prazvláštní radost. Samozřejmě ne z toho, že mám rakovinu nebo že mi uříznou prso, ale připomnělo mi to, jak dobře na tom jsem. Miluju svůj život. Miluju svoji rodinu, přátele, práci a nejvíc ze všeho miluju svoji malou holčičku. Všichni máme svým způsobem těžký život, ale já jsem vždycky mívala štěstí a poperu se s tím i tentokrát.

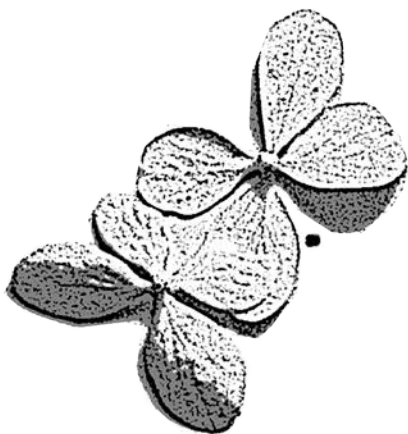
Zapomenu na strach, zlost i smutek a veškerou energii vložím do boje. Podstoupím každou doporučenou léčbu. Budu se správně stravovat. Načtu si, naposlouchám a zjistím si všechny dostupné informace. Dám tomu všechno. A poperu se s tím.

Jsem matka silného, zábavného, rozkošného a krásného dítěte. Je mojí povinností být tu pro moji dceru. Budu na ni dohlížet, až poroste. Pomůžu jí překonat složité období dospívání. Budu tady, abych jí pořádkem každou bolístku a škrábnutí. Budu jí pomáhat s domácími úkoly, povzbuzovat ji v jejích snech. Jestli se rozhodne vdát, povedu ji uličkou k oltáři. Jestli se rozhodne mít děti, budu je hlídat. Nezklamuji ji. Budu se rvát jako tygr, rvát, rvát, rvát až do posledního dechu.

Jsem přece Hayesová, a tak slibuji, se vši láskou a silou, která ve mně dřímá, že se s tím poperu.

Den první

1

Rabbit

Venku hrála popová hudba, děti vesele pištěly nadšením a vousatý muž, který držel v ruce transparent s nápisem „Kráčejme s Ježíšem“, tančil irské národní tance. Kožené sedadlo hrálo Rabbit do tváře. Auto se sunulo kupředu, článek dlouhého hada vozidel, který se pomalu a bez ustání plazil městem. *To je ale krásný den*, pomyslela si Rabbit, než se opět propadla do dřímoty.

Molly, Rabbitina matka, stočila pohled ze silnice k dceři a jednou rukou pustila volant, aby upravila příkrývkou na hubeném křehkém těle. Potom pohladila pečlivě oholenou hlavu.

„Bude to v pořádku, Rabbit,“ zašeptala. „Mamka to spraví.“ Byl zářivý dubnový den a čtyřicetiletá Mia „Rabbit“ Hayesová, milovaná dcera Molly a Jacka, sestra Grace a Daveyho, matka dvanáctileté Juliet, nejlepší přítelkyně

Marjorie Shawové a jediná skutečná životní láska John-nyho Faye, byla na cestě do hospicu, kde měla strávit poslední chvíle svého života.

Když dojely na místo určení, Molly pomalu zastavila. Vypnula motor, zataáhla ruční brzdu a poté zůstala chvíli sedět a jen nehnutě zírala na dveře vedoucí do neznáma. Dveře, které toužila nechat zavřené. Rabbit stále spala a Molly ji nechtěla budit, protože jakmile to udělá, jejich děsivě krátká budoucnost se stane současností. Přemýšlela, že pojede dál, ale nebylo kam. Zůstala bezradně sedět. „Do prdele,“ zašeptala a pevně sevřela volant. „Do zasraný prdele, pojebanej, zkurvenej život, po-dělanej svět. Ach, do hajzlu, do hajzlu.“ Mollyino srdce už se dávno roztříštilo na malé střípky, ale s každou další nadávkou, která jí splynula ze rtů, se z něj odštípl další kousek.

„Chceš jet dál?“ zeptala se Rabbit, ale když na ni matka pohlédla, měla oči stále zavřené.

„Ne, jenom jsem si chtěla trochu zanádat,“ prohlásila Molly.

„Dobrá práce.“

„Dík.“

„Nejvíc se mi líbilo ‚do zasraný prdele‘ a ‚pojebanej, zkurvenej život‘.“

„Prostě mi to tak přišlo na jazyk,“ odpověděla Molly.

„Jenom to zdržuješ,“ řekla Rabbit.

„Myslíš?“ Molly chvíli předstírala, že nad tím uvažuje, a začala přitom dceru znovu hladit po hlavě.

Rabbit pomalu otevřela oči. „Jsi posedlá mojí hlavou.“

„Protože je heboučká,“ zamumlala Molly.

„Jenom do toho, sáhni si ještě jednou. Pro štěstí.“ Rabbit stočila oči ke vstupním dveřím. *Tak takhle to teda vypadá*, pomyslela si.

Molly ještě jednou pohladila dceru po hlavě, potom Rabbit její ruku odtáhla a podržela ji ve své. Zadívaly se na své propletené prsty. Rabbitiny ruce vypadaly starší než ruce její matky. Kůže na nich byla pokrytá šupinkami a tenká jako papír, protkaná vystouplými a popraskanými žilkami, a dříve krásné dlouhé prsty byly teď tak hubené, že působily téměř zkrouceně. Prsty její matky byly oproti tomu baculaté, jemné a pěstěné, s dokonale nalakovanými krátkými nehty.

„Tak jdeme na to,“ řekla Rabbit.

„Vezmu vozík.“

„Nevezmeš.“

„Nediskutuj se mnou.“

„Mami.“

„Nediskutuj se mnou.“

„Mami, půjdu tam po svých.“

„Zatraceně, Rabbit Hayesová, máš zlomenou nohu. Nepůjdeš tam po svých.“

„Mám hůl a mám tebe a dojdu tam po svých.“

Molly si ztěžka povzdychla. „Dobře, sakra, jak chceš. Ale jestli spadneš, přísahám Bohu, že tě...“

„Zabiju?“ zakřenila se Rabbit.

„Fakt vtipný.“

„Ani trochu?“

„Ani trochu vtipný, do prdele,“ řekla Molly a Rabbit se lehce zasmála. Když její matka nadávala, hodně lidí se jí radši klidilo z cesty, ale na ni to neplatilo. Pro ni bylo

matčino klení něčím dobře známým, zábavným a zároveň uklidňujícím. Její maminka byla milá, štědrá, legrační, rozverná, moudrá, silná, prostě úžasná. Pokud by někdo ohrožoval nevinného, byla schopná vzít na něj brokovnici. Ani ti nejvyšší, nejsilnější a nejstatečnější se neodvážili zahrávat si s Molly Hayesovou. Nemohla vystát hlupáky a kašlala na to, co si o ní kdo myslí. Molly Hayesovou jste buď měli rádi, nebo jste ji nesnášeli. Molly vystoupila z auta, vzala ze zadní sedačky hůl, otevřela dveře u spolujezdce a pomohla dceři na nohy. Rabbit přejela pohledem vstupní dveře a poté, zapřená mezi holí a svou matkou, pomalu a klidně vykročila směrem k recepci. *Jestli se mi podaří vejít dovnitř po svých, budu moct vyjít i ven. Možná...* pomyslela si.

Uvnitř je uvítaly okáزالé koberce, tmavé dřevo, krásné vitražové lampy Tiffany, elegantní nábytek a police plné knih a časopisů.

„Pěkné,“ řekla Molly.

„Vypadá to spíš jako hotel než jako nemocnice,“ dodala Rabbit.

„To jo,“ přikývla Molly. *Hlavně v klidu, Molly.*

„Ani to tady nesmrdí jako v nemocnici.“

„Díky Bohu za to,“ řekla Molly.

„Jo,“ souhlasila Rabbit. „To mi vážně chybět nebude.“

Pomalu se vydaly k nakrátko ostříhané blond ženě, která se na ně zubila skoro jako Tom Cruise. „Vy musíte být Mia Hayesová,“ řekla.

„Říkají mi Rabbit.“

Úsměv se rozšířil a světlovlasá žena přikývla. „To se mi líbí,“ odpověděla. „Já jsem Fiona. Ukážu vám pokoj

a potom zavolám sestřičku, aby vám pomohla vybalit a zabydlet se.“

„Děkuju, Fiono.“

„Rádo se stalo, Rabbit.“

Molly ani nehlesla, jen se ze všech sil snažila nezhroutit. *To bude dobré, Molly. Nebreč, už žádné slzy, prostě jenom jako ostatní předstírej, že je všechno v naprostém pořádku. Dej se dohromady, ty bláznivá stará ženská, a snaž se to překonat. Kvůli Rabbit. Bude to v pořádku. Najdeme cestu, jak z toho ven. Udělej to pro svoji holčičku.*

Pokoj byl světlý a pohodlný, vybavený čistě povlečenou postelí, měkkou pohovkou a polohovacím křeslem. Z obrovského okna měly výhled do zelenající se zahrady. Fiona pomáhala Rabbit uložit se do postele a Molly, ve snaze alespoň na chvíli uniknout, předstírala, že jde prozkoumat koupelnu. Zavřela za sebou dveře a několikrát se zhluboka nadechla. Proklínala sama sebe, že trvala na tom, aby Rabbit převezli z nemocnice do hospicu. Jack nepromluvil ani slovo od té doby, kdy se dozvěděl o jejím blížícím se konci. Potřeboval se trochu sebrat. Neměl na to zatím nervy a Rabbit se nyní potřebovala soustředit sama na sebe, a ne se ještě starat o někoho jiného. Grace chtěla pomoci, ale Molly byla neoblomná. „Nedělejte kolem toho takový povyk, potřebuje jenom nějaký čas na zotavenou,“ řekla a lhala tak nahlas nejen sama sobě, ale i každému, kdo ji mohl slyšet. *Hloupá stará ženská, pomyslela si. Měli by tady být.*

„Všechno v pořádku, mami?“ ptala se Rabbit zpoza dveří.

„Jasně, zlatíčko, už jsem přece velká holka. Ježíši, ta vana je velká jako stará kuchyň Nany Mulveyové. Pamatuješ se

na ni?“ zeptala se Molly a cítila, jak se jí přitom třese hlas. Doufala jen, že Rabbit je příliš unavená, aby si toho všimla.

„Už je to dlouho, co umřela, mami,“ řekla Rabbit.

„Jo,“ souhlasila Molly, „a určitě strávila víc času v naší kuchyni než my v té její.“

„Takže je to dobrá vana, říkáš?“ zeptala se Rabbit. Molly věděla, že její dcera si moc dobře uvědomuje, jak těžký boj svádí, aby se opět dala dohromady.

„Určitě,“ vyhlédla ze dveří. „Klidně by ses v ní mohla utopit.“

„Budu si to pamatovat, kdybych na tom byla už moc špatně,“ zasmála se Rabbit.

Rabbit se dávno smířila s tím, že její matka vždycky říká špatné věci ve špatnou chvíli. Taková situace nastala už bezpočtukrát, ale k jedné z Rabbitiných nejoblíbenějších došlo před mnoha lety: jejich stará sousedka s umělou paží se Molly zeptala, jak se vyrovnává se smrtí matky. A Molly tenkrát odpověděla: „Nebudu vám lhát, Jean, je to, jako kdybych přišla o pravou ruku.“

Když Fiona pomohla Rabbit do postele, nechala ji s Molly o samotě. Rabbit cestovala v noční košili a županu, ačkoli se původně chtěla převléknout do normálního oblečení. Molly jí z domu do nemocnice přivezla drahé žerzejové kalhoty se širokými nohavicemi a bavlněný svetr s výstřihem do věčka, ale než Rabbit zkontroloval primář a než jí v lékárně připravili léky a oficiálně ji propustili, byla už tak unavená, že na nějaké převlékání zkrátka neměla sílu. „Stejně hupsnu rovnou do postele, mami,“ řekla.

„To dává smysl. Bude lepší, když zůstaneš tak, jak jsi,“ souhlasila Molly, ale žádný smysl jí to ve skutečnosti nedávalo. Nic nedávalo smysl. Chtělo se jí křičet a rvát a zuřit na celý svět. Chtěla něco zničit, převrátit auto na střechu, zapálit kostel a rozpoutat peklo. *Kdybych tak byla jenom o kapku větší blázen*, pomyslela si. V tu chvíli se Molly Hayesová cítila, jako by neměla všech pět pohromadě.

Den předtím si onkolog pozval Molly a jejího manžela Jacka do malé, žlutě vymalované pracovny, kde to zavánělo antibakteriálním mýdlem. Když se usadili na židle, zničil je jednou jedinou větou. „Zbývá nám nejspíš jen pár krátkých týdnů, žádné dlouhé měsíce.“ Celá místnost se ponořila do naprostého, absolutního ticha. Molly zírala muži do obličeje a čekala na pointu, která však nepřišla. Jack zůstal nehybně sedět. Bylo to, jako by z něj právě vyprchal život a on se pomalu měnil v kámen. Molly se nedohadovala. Když lékař rezervoval Rabbit místo v hospicu, jen krátce zamumlala: „Děkuju.“ Cítila na sobě tíhu Jackova pohledu. Vypadalo to, jako by mu mizela přímo před očima, a on přemítal, jak bude čelit nové realitě bez své ženy. *Dej mi trochu času na přemýšlení, starouši*. Neměli žádné otázky — alespoň ne takové, jaké by muž sedící naproti nim mohl zodpovědět.

Ticho, které nastalo, umožnilo Molly chvíli v klidu přemýšlet. Byl čas na ústup: potřebovala se vyzbrojit dalšími informacemi a přijít s nějakým plánem, než si s doktorem znovu pohovoří. Vzdát to nepřicházelo v úvahu, ani omylem. Rabbit Hayesová možná umírá, ale nezemře, protože Molly najde způsob, jak ji zachránit. Nechtěla o tom

mluvit, chtěla to udělat. A mezitím přistoupila na tuto hru. Hodiny a dny však utíkaly neuvěřitelnou rychlostí a Rabbit jim pomalu unikala. Na plané řeči nebyl čas.

Mlčení bylo pro Molly, která o všem ráda hlasitě mluvila a sváděla bitvy, třebaže už předem věděla, že nedojde k závěru ani se jí nedostane odpovědi, značně neobvyklé. Prvních několik dní poté, co se dozvěděli Rabbitinu diagnózu, často chodila do kostela a spílala Bohu. Věděla, že jí neodpoví, přesto mu kladla spoustu otázek, hrozila pěstí směrem k oltáři, a jednou dokonce namířila na sochu Ježíška vztyčený prostředník.

„A co naše úmluva, Bože?“ křičela v prázdném místním kostele jednoho dne před rokem, když se dozvěděli, že se Rabbit rakovina vrátila, zasáhla pravé prso a metastazovala do jater. „Chceš druhé prso? Tak si ho vezmi, ty nenasytný bastarde, ale ani se neopovažuj vzít si k sobě moji holčičku. Slyšíš mě, ty...“

„Á, tady jste, Molly.“ Zničehonic se objevil otec Frank a vmáčkl se vedle ní do kostelní lavice. Promnul si nemocné koleno a prohrábl šedivé vlasy, poté si klekl a naklonil se dopředu. Molly zůstala sedět. Otec Frank hleděl před sebe a nic neříkal.

„Ted' ne,“ řekla.

„Slyšel jsem vás.“

„A?“

„Zlobíte se a chtěla jste ukázat Ježíškovi prostředníček.“

„Jak to víte?“ zeptala se Molly s překvapeným, poněkud zneklidněným tónem.

„Sestra Veronika leštila svatostánek.“

„Neviděla jsem ji.“